

ZOLTAY LÍVIA

Gallóné

Gallóné hatvan körüli, kicsi, kerek asszony volt, piros arcú, nagyhangú, főleg amióta az ura, Galló jobb létre szenderült. Gyerekeik, unokáik nem voltak, mi legalábbis sosem láttuk, hogy jöttek volna hozzájuk.

Amióta Galló elhagyta a földi világot – amiben Gallónénak oroszlánrésze volt –, az asszony sunyi, kötekedő természete még hangsúlyosabbá vált, amit mi, a többi lakó naponta tapasztaltunk, hol kisebb, hol nagyobb adagokban találva. Ha valaki arra vetemedett, hogy a tikkasztó nyári hőségben kinyissa a lépcsőházban az ablakot, Gallóné nyomban ott termett és válogatott szitkozódások közepette becsukta, hadd süljön meg az a botor, aki negyven fokban szatyrokkal teliaggatva caplat fel a lépcsőkön. Aki nem köszönt elég hangosan, arról rögvest leszedte a nem létező keresztvizet is. Ha valahol zene szólt, Gallóné nem átalott végigvonulni mind a négy emeleten fülét az ajtókra tapasztva, és amint megtalálta a bűnöst, éktelen dörömbölésbe kezdett, rendőrséggel, no meg egyéb hatóságokkal fenyegetve az illetőt. Szó, mi szó, az öregasszony nem volt éppen népszerű a lakók körében, a legtöbbször igyekezett kerülni, és csak akkor beszélünk vele, ha muszáj volt. Gallóné érezte ezt, és az érzés, hogy a többi lakó retteg tőle, kéjes örömmel töltötte el, és ez az öröm széles, bárgyú mosoly képében minden áldott nap ott virított az arcán, talán nem is tűnt el onnan még akkor sem, amikor aludt. Így teltek a hetek, a hónapok Gallóné zsarnoki uralma alatt. Mi, akik reggelente munkába igyekeztünk, csak azután merészkedtünk ki a lépcsőházba, amikor biztosan meggyőződünk róla, hogy a gonosz vénasszony nincs ott. Én a magam részéről úgy gondoltam, van éppen elég problémám, nincs szükségem ráadásul egy rosszindulatú lakó áskálódására. Egyszer még arra is képes voltam, hogy munka után két teljes órát ücsörögjek a ház előtt egy unalmas könyvbe temetkezve, és megvárjam, amíg az öregasszony befejezi a fejmosást, amit az egyik lakónak tartott, de olyan elemi hangerővel, hogy beleremegtek a ház falai. Persze az természetes volt, hogy ha ő főzött, a lépcsőházba szellőztetett és mindent beterített a büdös olajszag, ahogy az sem zavarhatott senkit, ha az udvarlójával, akit az ura halála után igen hamar beengedett az életébe – s egyszer mind a miénkbe is –, hajnalig vihorásztak, énekeltek. A férfinak ráadásul öblös, mély hangja volt, és ha rázendített egy nótára, a kéretlen előadás úgy dördült bele a csendes éjszakába, hogy nem egyszer a szívroham kerülgetett, mikor erre ébredtem.

Gyűlöltem-e Gallónét? Igen, gyarló ember lévén úgy éreztem, bármikor örömmel megfojtanám egy kanál vízben. Egyszer még az is eszembe jutott, amikor óriási fenekét jobbra-balra riszálva totyogott előttem a boltból hazafelé menet, hogy belököm egy autó alá. De aztán mégsem tettem meg.

Egy esős, őszi napon sehogy sem tudtam elkerülni a találkozást, mert éppen szembe jött velem az utcán. Hosszú napom volt, fáradt voltam és ideges, ám ez őt szemlátomást egyáltalán nem zavarta, mert azon nyomban belekezdett a napi penzumába és csak mondta és mondta a magáét, a hangja egyre élesebbé vált, vijjogott, mint egy vércse. Nem értettem, hogy miről beszél, nem is érdekelt, csak bólogattam egyhangúan, magamban meg azt kívántam, bárcsak vinné el az ördög! És akkor hirtelen még jobban rázendített az addig csak szemerkélő eső, feltámadt a szél, és felkapta Gallónét, ott röpködött körülöttem, már nem szitkozódott, rettegés ült a fakókék szemében. A következő pillanatban azt láttam, hogy cseppfolyóssá válik. Furcsán megnyúlt az alakja, egészen hosszú lett, azután valahogy lekerült a földre. A szél alábbhagyott, de az eső még esett, és Gallóné utoljára még hadonászott egy kicsit vizenyőssé vált karjaival, majd végleg eggyé vált a lábam előtti tócsával.

Röviddel ezután elállt az eső, kisütött a nap, és a tócsa a vízzé vált Gallónéval együtt felszáradt, mintha soha nem is lett volna.

Azóta csend és nyugalom van a házban.

